

Butlletí d'INFORMACIO CATALANA

PORTANTVEU DE LA UNIO DELS CATALANS INDEPENDENTISTES

AYN IV Editat pel "CATALUNYA", GROU N. R.
NUM. 45



J. A. Saco 415. — SANTIAGO DE CUBA

31 JULIOL
1943

CRONICA

El Consell General de socis agropats del **Grop Catalunya** celebrat el dia 20 de l'actual, després d'escollir l'informe del seu Conseller en Cap, va acordar, unànimement, anar a una magna Assemblea dels Independentistes Catalans, oferint-hi tot el seu apoi i concurs, havent aprovat els treballs preliminars fets pel Consell Directiu del Grop en la seva missió de Consell Organitzador de la Unió dels Catalans Independentistes i els seus projectes en relació a l'Assemblea proposada.

L'entusiasme que regnà en aquell Consell és característic del Grop a l'hora de les decisions importants. I aquesta que es va prendre ho és.

A diferència d'aquells que no en tenen cap d'ideal i ara criden als catalans a formar una unitat sense ideals confiant en una mena de poder tautomàtic que posessin els seus noms desacreditats en l'exercici de la política a casa nostra i com si disposessin encara de tots aquells ressorts del poder amb els quals tan fàcilment s'obliga a l'obediència i s'organitzen majories, el Grop Catalunya té un ideal que ha estat la seva força, és la seva força i serà la causa del triomf i va a fer la feina amb els que compta i amb els que s'hi sumaran en caure'ls-hi la bena dels ulls.

Aquest ideal és la causa majoritària de la Unió dels Catalans Independentistes, perquè no n'hi ha cap altra més que aquesta: posseir la raó, a la qual, tard o d'hora, tothom s'hi ha de sumar.

Mentre s'aguditzava un procés de descomposició en els rengles "legalistes" i es van fraccionant cada dia més a mida que les ambicions personals es desvetllen i es posen en competència els "mèrits" de l'un amb els de l'altre amb l'afany de no deixar-se arrabassar unes "posicions legítimes", al "legalisme" segueix enfonsant-se en els sorolls movedissos d'on, per més que faci, ja no en podrà sortir. La rel nacional que pugui donar un fons ferm per evitar l'enfonsada definitiva, l'han foragitada i tota la dialèctica que puguin usar per convèncer el sentit patriòtic — que és el sentit comú dels catalans — no s'assemblarà més que als darrers esforços per sortir-ne; més desesperats quan més perduts.

La Unió dels Catalans Independentistes té fe en Catalunya i mira el futur. L'Assemblea vindrà a fer feina de cara al futur que és nostre.

Aquest Consell General del Grop que va acordar el recolzament decidit a la projectada Assemblea ens recordava aquella altra reunió celebrada el 27 de Juliol del 1927 quan va acordar el viatge de Macià a les Amèriques i en fer-ho, va possibilitar-lo degudament, pel bé de Catalunya.

4 anys després, Macià proclamava la República Catalana. D'aquella República, a nosaltres, ens n'ha quedat una gran amargor, però, també, una gran experiència, i la fe de que la tercera República Catalana subsistirà. A d'altres, embrancats avui en el legalisme d'una llei de l'estat espanyol, no els n'hi queda res. Si a cas el record de la seva desaparició que, tan magníficament per a ells i per al seu exclusiu "patriotisme", va provocar la idolatria a un home i la "generositat" espanyola, a l'ombra de qual i al redós de quines institucions encara pretenen viure-hi.

De les nombroses lletres que rebem no n'hi ha una que no condemni amb expressió dura i amb termes definitius la posició "legalista". D'aquest munt de lletres que tenen tot el valor d'un referendun, els "ex-prohoms" en surten ben mal parats. És simptomàtic que ningú no cregui en el patriotisme d'aquesta gent i, per altra banda, és de lògica que no hi creguin. Si per raó de les seves funcions estaven en el deure d'acumular una major experiència i com a conductors de masses calia suposar-los dotats d'una superior facultat perceptiva, ningú no pot explicar-se que sigui el seu "patriotisme" el que eis mem aquesta posició retardatària on Catalunya queda classificada com una minoria ètnica entafurada dintre el clos d'un Estat superior.

El patriotisme és seguretat i és fe; no ens creurem superiors als altres, però tampoc inferiors: almenys iguals.

Aspirem a regir-nos lliurement perquè hi tenim dret, però també, perquè ens considerem aptes. Ningú no ho creuria, però, al través dels nostres ex-prohoms que a l'hora de posar en joc la seva habilitat i la seva intel·ligència amb l'habilitat i la intel·ligència forasteres, passen la safata. Catalunya no demana una almoïna ni vol inspirar la commiseració del

A la Pag 2



ANGEL GUIMERA

En recordar la glòria universal del "fanàtic i intransigent de Catalunya", com ell mateix va dir-se, ens adonem de la miserable condició dels literats, artistes i homes de ciència que, sense fe en la Pàtria i doblegant-se a cada pas, van pel món amb l'etiqueta d' "espanyols", sense la dignitat, tampoc, d'un simple acte de recobriment individual.

Embolcallat amb la bandera gloriosa de la Pàtria — privilegi que tota la brutalitat de la Dictadura no s'atreu

a impedir — com un símbol passava el seu cadàver pels carrers i places de Barcelona, on, cada ciutadà d'aquella Catalunya emmudida, en veure'l passar, repetia amb fe: "L'ànima es meva".

19 anys després, víctima Catalunya d'una tragèdia mil vegades superior a aquella, com si no fos compresa, els nostres homes responsables s'han disposat a vendre aquella ànima per l'egoisme d'una glòria "espanyola".

En premsa aquest Butlletí, ens arriba la trista nova del traspàs de JOAN CUCURELLA CAULUS, català íntegre, ànima, per més de trenta anys, de les entitats catalanes de Mendoza, Argentina.

Algun dia es farà el degut reconeixement a les entitats catalanes que de manera assídua i persistent — mentre damunt d'elles planava la indiferència oficial dels polítics catalans que, mancats de tota visió ulterior del nacionalisme, no les utilitzaren mai per les tasques que avui voldríem veure desenrotllades amb plenitud — han fet

pàtria de la manera simple i senzilla d'ésser fidels tothora, amb l'esperit nacional.

Aleshores, entre els noms de molts altres il·lustres catalans d'Amèrica, el de JOAN CUCURELLA CAULUS oeu parà un lloc preferent.

Ens associem de cor al sentiment que experimenta, en general, la colònia catalana de Mendoza, i al dol de les dues entitats que més fruiren dels seus entusiasmes patriòtics, CENTRE CATALA i GRUP PATRIOTIC CATALA.

1849



1924

món. Té drets per exigir i facultats per a que la seva veu alterni en el món internacional. Som a l'hora de les afirmacions i les afirmacions necessiten homes que les mantinguin i institucions a l'alçaria d'aquests homes.

Els han de donar caràcter a les institucions les quals no seran mai millors que els seus homes. Volem dir amb això que la més pobra de les institucions resulta satisfactòria quan l'anima el patriotisme i els seus homes senten la responsabilitat d'ésser els conductors d'un poble que anhela, per sobre de totes les coses, redimir-se de l'esclavitud. El clamor de l'hora actual és per organismes que representin el sentiment nacional i es facin interpretes del moment que vivim, d'organismes "que es sentin". Tothom és anti-legalista de les institucions "que es tenen" perquè no expressen el sentiment del poble ni interpreten el moment que vivim i que reclama l'afirmació rotunda de l'existència de la nacionalitat catalana cosa un cos viu i una col·lectivitat conscient de la seva missió històrica.

El "legalisme" d'avui, és pura i estrictament institucional; té només el propòsit de mantenir l'encastellament dels "interessos creats" a l'entorn d'aquelles institucions. Per això és tan odiós el legalisme. Per això tothom és anti-legalista. Ningú no vol la representació d'una Catalunya autònoma. Tothom vol la representació d'una Catalunya nacional que, audaç i decidida, miri el futur i es disposi a emprendre amb pas ferm el seu propi camí. Ningú no vol unes institucions que lligant-nos inicialment a l'estat opressor, serveixin encara per barrar-nos el pas cap a un futur esplèndid. Ningú no té interès en simular una unitat que sigui la secció catalana de la unitat espanyola. L'interès de tots es concentra en que Catalunya es manifesti com una entitat nacional de fet, independent, des d'ara. És cert que el triomf no el trobarem en tombar la cantonada, però és segur que serà nostre en disposar-nos a fer l'esforç quin primer pas consisteix en proclamar, virilment, la totalitat dels nostres drets. Com és igualment cert que no serà mai nostre, renunciant-li i convertint-lo, de grat, en una qüestió merament espanyola.

Els "legalistes", polítics generalment sense cap altre mèrit que el d'haver adquirit categoria de mestres en l'art de fer cabrioles, genuflexions, vinclements de tota mena, humiliacions de tot grau i servilismes de tota intensitat, sempre al servei d'Espanya víctimes d'un criteri fatalista de la pàtria, voldrien fer-li ara aquest altre, incommensurable, de posar a la disposició de la política espanyola, per mitja d'unes institucions orfes de sentiment popular, una Catalunya que hagués fet renúncia a la reivindicació dels seus drets nacionals en els moments precisos que el món ens donava una oportunitat única de triomf. Són rates que amb la perspectiva d'un rebost ben curull, esperancen viure — el que han fet tota la vida — de les engrunes d'un presuïpost, rossegant, en realitat, la consciència del poble. Cal que s'amaguin ben endintre els seus forats quan el poble, ofès en la seva dignitat, demani comptes a aquells que abandonaren la trinxeira i alçaren bandera de parlament. Dignitat que ofenen també aquells "homes bons", de debò honestos i purs, però sense caràcter, que tot ho consenten, que tot ho dissimulen i que consentint-ho i dissimulant-ho permeten que l'hora de Catalunya es perdi en consideracions sense motiu i en discussions innecessàries.

Cal actuar i de pressa. A rengles tothom!

Cara i Creu

Avançant els temps, els homes es diferencien cada vegada més. El medi ambient que els de l'Espanya central i meridional s'han creat ells mateixos, ha afavorit en ells els atavismes africans que en llur sang porten: els atavismes fetixistes, tirànics i absoluts.

Catalans i galicians hem estat sempre objecte de riota per la pronúncia de su habla castellana i per no haver pogut castellanitzar-nos prou. Això ens ha salvat! Desgraciats de nosaltres, si tant sols haguéssim pogut assolir la categoria de sub-castellans!...

Perquè no hi ha cap dubte: els catalans mai no podrem castellanitzar-nos, ni catalanitzar-los a ells. Som com l'oli i l'aigua, que mai no es barregen ben bé, per més que es faci, i si es barregen en una batuda, per força fan sols una emulsió, un cos espès que després, poc a poc, va destriant-se, fins que es queden els dos líquids diferenciats: l'oli a sobre, i l'aigua a sota.

Pompeyus Gener.

(1961-1998, S. M. S. S. S. S.)

ACTES DEL GROU

El dia 20 de juliol, tingué verificació l'Assemblea General Ordinària de socis agropats de la nostra entitat, a la qual hi assistiren en gran nombre i on regnà força entusiasme.

El Conseller en Cap donà compte de les activitats desenvolupades durant l'any en que finien les tasques del Consell Directiu que actuà durant l'any passat, fent conèixer les millores que s'han realitzat en l'estatge social i passant, totseguit a donar compte, ampliament, de les gestions relacionades amb el desenvolupament de les tasques que realitza la Unió dels Catalans Independentistes, quina organització està confiada al Grop. Després d'haver fet referència al gran nombre d'adhesions rebudes de tots indrets d'Amèrica, de la lletra rebuda de C. Pi i Sunyer i d'extendre's amb algunes consideracions sobre l'actuació que deuen seguir els catalans partidaris de la independència de Catalunya, exposà a l'Assemblea els propòsits del Consell Directiu, actuant com a Consell Organitzador de la Unió dels Catalans Independentistes, de convocar a un Con-

grés d'adherits a la mateixa que considerava d'imperiosa necessitat.

Diferents delegats d'Orient i socis agropats feren ús de la paraula, remarcant la necessitat de celebrar dit Congrés i els assistents, dempeus, manifestaren la seva adhesió al Consell i l'aprobació dels seus projectes.

Entrant-se al capítol de proposicions, s'acordà l'ampliació de la Secció de Propaganda; i la instauració de quatre Consellers d'Ordre a fi de distribuir i atendre millor les activitats del Grop.

Es passà després a les eleccions, resultant elegits els companys que figuren en la relació que publiquem apart. Es de remarcar la prova de confiança donada per l'Assemblea en re-elegir als companys que porten la direcció del Grop, entenent que deuen ésser ells mateixos els qui portin endavant la realització dels propòsits que sustentava el Grop envers la realització de l'ideal que originà la seva fundació.

En mig de grans demostracions d'entusiasme i fervor patriòtica, quedà tancada l'Assemblea que marcarà època en els anys de la nostra institució.

Per aquest mitjà ens plau fer saber a totes les entitats, nuclis, individus, periòdics i revistes que lluiten per l'engrandiment i reivindicació de Catalunya, que després de les eleccions celebrades el dia 20 del present mes, el Consell Directiu del "Catalunya", Grop N. R., ha quedat constituït de la següent manera:

Conseller en Cap: Salvador Carbonell i Puig (reelegit).
 Conseller Segon: Pere Clavé Ferrer (segon any).
 Conseller Secretari d'Actas: Pere Palau Roca (segon any).
 Conseller Secretari de Correspondència: Jaume Sais Julià (reelegit).
 Conseller Tresorer: Josep Bruna Ferrando (reelegit).
 Conseller Sub-Tresorer: Cristòfol Roig Ferrer (segon any).
 Conseller Comptador: Gonçal González Blanquet (segon any).
 Conseller Bibliotecari: Rubèn J. Carbonell Tornés (elegit).
 Conseller Arxiver: Pere M. Casany Santiesteban (elegit).
 Conseller de Propaganda: Enric Marimon Belda (segon any).
 Conseller de la Secció Artística: Alfred Peirats Ferrer (reelegit).
 Conseller de la Secció d'Esports: Pere Alàs Roca (elegit).
 Conseller de la Secció d'Assistència Social: Joan Pinyot March (reelegit).
 Consellers d'Ordre:
 Substitut de Propaganda: Jordi Paris.
 Substitut d'Assistència Social: Joan Canyas Sardà.
 Substitut d'Esports: Ricard Muntanya Pascual.
 Substitut d'Artística: Joan Escllassans.

En prendre possessió els components del Consell Directiu del "Catalunya" Grop N. R. remarquen que venen disposats a seguir defensant els principis que han estat sempre el guiatge de l'entitat i, per tot el que pugui convenir-los, es posen a la disposició de les entitats germanes i es declaren, en tot i per tot, al servei de Catalunya.

Per A. del C. D.

El Conseller en Cap: S. Carbonell i Puig

El Conseller Secretari: J. Sais Julià.

ACLARIMENT

i Un portantveu d'un nucli que radica a l'Havana i que segueix la línia política del PSUC, ha publicat el nom d'un membre del Consell Directiu del "Catalunya", Grop N. R. com integrant d'una comissió delegada d'un Comitè d'Ajut al Poble Català que dit nucli impravità.

Davant una inexactitud tan arbitrària com tendenciosa, puix el nostre company s'hi negà rodonament i en tots sentits a formar-ne part, el Consell Directiu del Grop asabenta als catalans de Santiago de Cuba que està absolutament al marge de dit Comitè d'Ajut per considerar incompatible l'independentisme amb les activitats de partits o nuclis "legalistes" i, per tant, espanyolitzants.

FULLS DE LA NOSTRA HISTORIA

Fases culminants del renaixement català. 44

El Pacte de Sant Gervasi

La liquidació de Solidaritat Catalana com a bloc representatiu obligà els partits catalans a lluitar uns contra altres a benefici de l'enemic comú representat pel lerrouxisme.

Les dretes, aglutinades per Lliga Regionalista, sofriren una desfeta electoral en les eleccions municipals del 1909. Les eleccions foren guanyades per un partit d'esquerra format d'al·luvió i sense disciplina ni escola política. I sense cabdill. Aquest accident demostra que en el nostre poble el sentiment nacionalista desvetllava les concències i que hi havia la massa i la doctrina necessàries per crear, enfront de la Lliga i els seus aliats i enfront del lerrouxisme, una força política de govern amb el doble ideal de Catalunya i Llibertat. Mancava, però, l'home que servís el seny ordenador de les esquerres amb la mateixa exemplaritat que Prat de Riba ho feia a les dretes. Aquells quatre anys d'actuació amb un objectiu polític dels davanters dels nacionalisme republicà, Sunyol, Carner, Lluhi, el Bo, i Gubern, no tenien la necessària vocació per a llançar-se a una decidida i exclusiva acció política. Així mateix no eren viables per aquest lloc els homes procedents de l'antiga Unió Republicana ni els federals que, malgrat

formar part de la coalició d'esquerres, no inspiraven gens de confiança a la menestralia catalanista que constituïa la base més ferma del novell partit. En el neguit d'eleger un home que no fos dubtós, ni com a liberal ni com a catalanista, i que tingués alhora les condicions d'un cabdill popular hom encimbellà al lloc cim del nacionalisme republicà a Pere Coromines, nibat per l'aureola del seu empresonament a Montjuïc i per l'èxit, no igualat encara per cap llibre català fins aleshores, assolit per "La Vida Austera" acabat de publicar.

Hom s'equivocà en aquesta elecció i aquesta equivocació fou fatal per les esquerres catalanes quals ambicions nacionals d'aquell temps no anaven més enllà de poder parlar i escriure en català.

Front a front dretes i esquerres, disputant-se la clientela electoral, sotjats per la dissonància anticatalana de Lerroux, es llençaren a una tasca de realització de llurs programes.

I mentre la Lliga, amb organització gairebé perfecta, es llençava a una etapa constructiva creant l'Institut d'Estudis Catalans i planejant la batalla per la Mancomunitat, l'Esquerra, sense cap mena d'organització ni cap programa concret a realitzar, es debatia estèrilment en continuats canvis de jeia i de nomenclatura fins que s'arribà a anomenar Unió Federal Nacionalista Republicana amb termòmetres

electorals a la balconada del carrer de Pelai, però amb una massa tan heterogènia de components que la incapacitava de reeixir.

I així arribà a la davallada final del pacte de Sant Gervasi en que Coromines i el seu partit s'aliaren amb Lerroux per les eleccions legislatives de 1914. Aquesta monstruositat no fou païda pel cos electoral català. L'odi polític contra la Lliga, que portava realitzada una obra magnífica de recobriment nacional, cegà els homes de la U.F.N.R. i, negant la seva història, anaven de bracet amb els anticatalans per tal d'aconseguir aniquilar el seu adversari català. Però, el que passa sempre en aquests cassos, el cos electoral no respongué al càlcul aritmètic que Coromines i Lerroux s'havien fet de que sumant els seus vots 'coparien' els llocs i esborrarien la Lliga. Lògicament, sumant els vots dels pactistes, el resultat dels vots anti-lliguistes obtenien una majoria aplastant, però en la realitat la reacció que cada català experimentà davant la maniobra, donà per resultat que en lloc de sumar vots, el pacte de Sant Gervasi va retsar-ne, tants, que la jornada fou catastròfica per les candidatures acabdillades per Coromines i Lerroux. El lerrouxisme fou abandonat per milers de persones que hi sirgaven de bona fe i als qui l'acte del seu cap els feu caure la bona dels ulls. La U.F.N.R. morí de ma-

la mort puix que en realitat no fou altra cosa que un conglomerat amb fins electorals. I un cop perdudes les eleccions no convenia de mantenir.

En cinc anys, la força d'opinió que donà la victòria a les esquerres catalanes quedava definitivament liquidada malgrat-se de fairsó ignominiosa les enormes possibilitats que una autèntica organització política d'esquerra podia oferir a Catalunya. L'interès personal i de clada, l'odi de partit per damunt de les conveniències nacionals havien portat al suïcidi polític a uns homes que quan, 27 anys més tard, Macià els reincorporà a la vida política catalana demostrarien que l'ostracisme no els havia servit de gran cosa i tampoc no foren aptes per servir Catalunya. Coromines, Carner i Hurtado ens demostraren que seguien éssent els homes del Pacte de Sant Gervasi.

L'Esquerra de l'Estatut, formada també d'al·luvió el 1931, guarda una forta analogia, en quant a pensament i a tècnica, amb els pactistes de Sant Gervasi. Ara, que en 1931, l'Esquerra era al poder; i no podia pactar amb Lerroux perquè aquest ja feia anys que havia estat bandejat políticament de Catalunya, però no tenia cap inconvenient en absorbir tots els residus lerrouxistes que restaven a casa nostra i que havien integrat les unions triòtiques del Primo de Rivera. Per això l'Estatut d'Autonomia en mans de l'Esquerra fou un instrument de retardament voluntari. I de resultats negatius si el comparem amb el profit que hom tregué de les minses concessions a la Mancomunitat.

Per la transcripció

Pere LLOPIS.

Amb el cor i amb el cap

Consideracions a un Report

Per Patrici Lliure

Del report de Carles Pi i Sunyer, que coneixem fragmentàriament, recollim algunes expressions. "Catalunya —diu en Pi i Sunyer— és una realitat nacional i per ésser-ho reclama el dret de regir-se i governar-se per ella mateixa". Diu també, "però el redreç espiritual ha de tenir un pensament i un objectiu polític". D'ell mateix són aquestes frases, "si és cert que el nostre catalanisme es recolza com a pedra fonamental en la idea de la nació catalana, aquesta, tendeix, com totes, a manifestar-se en un Estat". "Finalment —segueix dient— cal una rigorosa intransigència en els principis fonamentals; no caure en la feblesa de fer concessions indegudes sols per captar uns quantes adherents més o per obtenir un guany momentani". "Si la pau de demà haurà de fer-se principalment amb el cap, tenim el deure de cercar també amb el cap la solució dels nostres problemes".

Tot això que Carles Pi i Sunyer diu en el seu referit report, sembla que siguin expressions d'un separatista convençut, perquè si convenim que Catalunya és una realitat nacional i el catalanisme que prediquem es fonamenta en la idea de la nació catalana que tendeix a manifestar-se, com totes, en un ESTAT, sembla que ha de quedar ben aclarit que la missió o el deure dels catalans, no ha d'ésser altre que lluitar per a que sigui un fet positiu, la instauració de l'Estat Cata-

là, lliure i sobirà, plasmat en la República Catalana.

Se'ns fa estrany, doncs, que un home que proclami aquests principis i hagi ocupat, o ocupi, un lloc de President d'un Consell Nacional de Catalunya, no hagi tingut el suficient braó per a cridar a la unió dels catalans sota la consigna mínima d'independència pàtria. "ò ...

Clar que "el redreç espiritual" ha de tenir "un pensament i un objectiu polític"; pensar altra cosa seria treballar en va puix que prou és sapigut que la política és la que dirigeix els pobles i és de creure que tots els que desitgem l'alliberació de Catalunya, no la demanem pas per passar el rotari, sinó que la demanem per a que Catalunya es faci el seu Govern.

Ara bé, no és pas la política que es feu a Catalunya fins el moment del terratrèmol que l'esfondrà, la que deu de seguir-se; és política de més alt nivell la que deu de desenvolupar-se si és que de debó es vol que Catalunya figuri al costat dels pobles més avençats. Per això és precís que els polítics que han vingut a parar a l'exili, abandonin, des d'ara, la política nova i de cara a l'esdevenidor; de Catalunya endins i, de pas, mirant cap enfora, però no cap a Madrid.

Es potser aquella desastrosa política i la supeditació al partit on militava, la que ha impedit a un home com Pi i Sunyer d'emprendre una croada que

s'adigués als principis que ens dona a conèixer en el seu últim report. Nosaltres creiem que si Carles Pi i Sunyer no estigués lligat encara a aquelles directrius polítiques que el lligaven a Catalunya, ja hauria fet un acte de veritable catalanisme propugnant per una unió de tots els catalans que davant i per damunt de tot, hi possem Catalunya.

Si ell i els seus companys de Consell, que pel que es trasllueix tenen els mateixos lligams, no es trobessin en aquesta tessitura, pensem nosaltres que potser s'haurien ja decidit a proclamar l'únic principi que pot salvar i redimir a Catalunya: la seva independència. Ells ho haurien pogut fer. Ells eren els indicats per guiar els catalans tots, tant els que fa anys que residim a aquestes terres d'Amèrica, com els que hi ha portat la tramuntana que arrasà Catalunya.

Amb aquesta esperança tingueren el suport inicial de la majoria de les entitats i nuclis organitzats de catalans residents en els diferents païssos d'Amèrica. Ells devien d'haver estat doncs, els que hi donessin la direcció a seguir. Nosaltres hem llegit com després de consultades les diferents Comunitats Catalanes, totes elles demostraven confiar en la seva direcció i li atorgaven el privilegi de dir el determini que cregués devia prendre's. Per tant, el que devia haver fet el C. N. de L. era haver traçat una directriu de cara a la re-instauració de la República Catalana i en comptes d'haver fet aquestes consultes isolades a les diferents organitzacions que li havien donat el seu suport, cridar a un congrés o assemblea de delegats de totes les organit-

zacions que acceptaven el seu programa, on, en deliberacions conscients i raonades, s'hagués pogut anar a la constitució de l'organisme responsable de la direcció del moviment, i d'aquesta assemblea o congrés deuria d'haver sorgit el Comité dirigent i les diferents Seccions que tinguessin el deure d'estudiar tot allò que es cregués que pot necessitar Catalunya pel seu governament en erigir-se en estat lliure, perquè "és amb el cap que tenim de cercar la solució dels nostres problemes".

Si "la pau de demà haurà de fer-se principalment amb el cap" —cosa que sempre hem pensat— és amb el cap que nosaltres també tenim de treballar per l'obtenció de la llibertat de Catalunya. Així ho hem cregut sempre per nostra banda; amb el cor i el pensament cal comptar-hi per a tot, puix quan el cor no diu res i el pensament no treballa, és inútil tenir cap. És per tant amb la contribució de tots tres que s'ha de treballar per Catalunya.

Nosaltres guiats pel cor però posant-hi el cap, ens decidírem per la Unió dels Catalans Independentistes i seguirem treballant per l'assoliment dels principis bàsics de dita unió, sense refusar cap aportament, siguin quines siguin les ideologies que defensin els que amb nosaltres vinguin, però que acceptin, sense reserves, aquells punts bàsics fonamentals que defineixen la línia independentista.

Ara bé —malgrat tot el que diu la part del report que hem llegit— creiem que Carles Pi i Sunyer vol posar per damunt de tot el seu amor a Catalunya. Si així és i com no hi ha temps

a la pag. 4

UNIO DELS CATALANS INDEPENDENTISTES

Properament es celebrarà un magne Congrés

En virtut de l'acord pres pel Consell General de socis del "Catalunya" Grop N.R., estan ja en marxa tots els treballs relatius a la celebració d'un magne Congrés dels Independentistes Catalans.

D'aquest Consell General que serà memorable, cal remarcar dos aspectes importants. El primer, la unanimitat amb que fou pres l'acord d'anar a la celebració de l'esmentat Congrés considerat-lo indispensable per a establir la definitiva estructuració del moviment orgànic d'unitat independentista i les orientacions i tasques que reclamen la situació present i la futura de nostra Pàtria. El segon, la ratificació de confiança que va merèixer el Consell Directiu del Grop que va manifestar-se en aquest doble sentit: havent estat aprovats unànimement tots els treballs preliminars fets fins aleshores i els plans en relació al projectat Congrés; i havent estat reelegits pels mateixos càrrecs, tots aquells que els havien ocupat en el període anterior, considerant que les tasques patriòtiques devien d'ésser conduïdes pels mateixos companys que ho havien fet

amb la plena identificació del Consell General.

Com a conseqüència, la celebració del Congrés d'Independentistes Catalans, serà, properament, un fet.

A tot els nuclis i adherits s'està procedint a enviar-los la documentació necessària que es precís que considerin i responguin dintre el termini de temps més curt, dones, tenint en compte les distàncies i les naturals dilatacions del servei postal en les presents circumstàncies, serà aquesta la millor manera de cooperar a l'èxit del Congrés dels Independentistes Catalans.

En aquesta, dones, la principal recomanació que fem a tots els adherits: que en rebre la documentació corresponent procedixin a donar resposta immediata a aquelles qüestions sobre les quals se'ls hi demana i el més ràpidament possible a totes les demés restants.

Advertim a tots els adherits que han estat cursades les Tarjes de Filiació Individual. Preguem a tot aquell que no l'hagi rebuda en rebre el present Butlletí, ho faci saber immediatament per obrar en conseqüència.

L'Adhesió dels Independentistes Gallecs.

El darrer número del Butlletí de "PATRIA GALEGA", òrgan oficial del "Juntoiro Patria Galega", de l'Havana, dona compte de la seva adhesió als vuit punts bàsics de la Unió dels Catalans Independentistes i en publicar la lletra que li fou adreçada pel Consell Directiu del Grop, en funcions de Consell Organitzador de la U. dels C. I. i els referits vuits punts, ho precedeix dels següents títols i sub-títols i el paragraf que transcrivim i copiem de l'esmentat Butlletí.

LA SOLIDARIDAD SE OBTIENE SOLO CON LA MUTUA TOLERANCIA

LA RESOLUCION QUE ACABAN DE ADOPTAR LOS PATRIOTAS CATALANES EN SANTIAGO DE CUBA ES PRUEBA DE QUE ELLOS NO SOLO SE PREOCUPAN POR EL BIENESTAR DE SU PATRIA, SINO QUE A LA VEZ DESEAN TAMBIEN UN FUTURO MEJOR PARA LOS DEMAS PUEBLOS IBERICOS LEJOS DE TODA DOMINACION CENTRALISTA.

Cuando los grupos representativos de cada uno de los pueblos peninsulares adopten una actitud semejante a la que han asumido los catalanes independentistas, al realizar gestiones

Lcs adhesions dels catalans d'arreu d'Amèrica, són cada dia mes nombroses.

Cada correu que arriba dels diferents països de Centre i Sudamèrica ens porta noves adhesions de catalans identificats amb el moviment d'unitat independentista. Com és costum cada adhesió arriba acompanyada d'una lletra amb el desig d'ampliar amb els punts de vista particulars el concepte

que els mereix la política catalana a l'exili i encoratjar-nos en al tasca em presa.

Des de Costa Rica, ens arriba una d'aquestes lletres valentes, sinceres i abrandades de patriotisme, alguns paragrafs de la qual, creiem útil que es coneguin.

Cal certament amics del CATALUNYA, GROP N. R. cridar fort i parlar clar per a evitar noves i inútils lamentacions futures

"La vostra informació és molt interessant, tant més per ésser indispensable que tots els catalans comencin a assabentar-se del que passa entre

bastidors per tal de falsejar la voluntat i l'interès de Catalunya en benefici d'uns mesquins o miserables interessos particulars".

"Fa angúnia veure tanta heroïcitat, tant d'esperit de sacrifici en els nostres capdavanters, per tal de passar a la Història, una vegada més, com a malversadors dels cabals morals i materials de la Pàtria en benefici d'una conllevància unilateral, ja que sols aprofita als detentors de la nostra llibertat".

"Mentre les Democràcies estant ves sant generosament la sang per les llibertats individuals i dels pobles, per la pròpia i la dels altres, de retruc, nosaltres o els nostres ex-capdavanters, haurem d'entrar en pactes o com

promisos quina única finalitat, no s'oblidi això, serà mermar els drets indiscutibles de Catalunya en benefici dels que per dret de conquesta ens tenen sotmesos des de fa més de 200 anys, mantenint a la Península, encara, una reminiscència de la troballa feixista de les races superiors; troballa que persistirà mentre hi hagi prou vanitat i prou gana en els que creuen que els càrrecs, com els títols, són vitalicis i els autoritzen a qualsevol actuació, com si no hagués passat res i la investidura no estés caducada i des autoritzada pels fets i pel poble".

Una bona part d'aquest poble, la més nombrosa, i la que més pesa, ni els renovaria la confiança ni avalaria mendicitats o claudicacions de les que tenim tan tràgica memòria.

"Una bona part d'aquest poble, la més nombrosa i la que més pesa, està lluny de poder-se manifestar, però, no és difícil suposar que no seria pas per a renovar-los la confiança, ni avalar mendicitats o claudicacions de les que en tenim tan tràgica memòria. Per aquesta feina, que no cal que apressin a conclure, bé poden esperar uns mesos i, no seria difícil, que aconseguissin una triple aliança entre ells, els altres i algun D. Juan que, més o menys Tenorio, ja remena massa la cua i sembla que li fa d'escolà algun altre ex de l'altra banda que ja fa viatges internacionals per a pactes del mateix

estil".

"Cal certament amics del Catalunya, Grop N.R. cridar fort i parlar clar per a evitar noves vergonyes a Catalunya i noves i inútils lamentacions futures. Fa masses anys que dura aquest esperit inferior que s'apodera dels dirigents que ens triem, en els moments més propicis per assolir les nostres reivindicacions. Consentir-les per indiferència, per mandra mental o per comoditat o mesquines consideracions, és fer el joc a les traïcions a Catalunya i la nostra generació, prou sotraguejada, no té dret a passar a la Història amb aquests estigmes".

Consideracions a un Report

de la Pág 3

per perdre, nosaltres li demanariem, tota vegada que ha rebut les demostracions d'una majoria de catalans que esperen el seu mot d'ordre per definir-se, que es deixés de més tímideses i treballant "amb el cap" cridés als catalans que el segueixen per a la lluita decisiva que ha d'emprendre Catalunya. Nosaltres hem fet totes les consideracions que ell fa, però pel curt espai que disposem no podem exten dre'ns en comentar com pensen els que han d'intervenir en la futura pau. Entenem, però, que el deure de Catalunya es presentar-se a demandar el reconeixement íntegre dels seus drets nacionals. Si assolim tenir una organització fora de Catalunya, forta i conscient, que estigui en contacte amb la que pot haver-hi dintre de Catalunya, un cop acabada la guerra, podrà donar-se una manifestació vigorosa i magnífica del que és el poble català. L'emigració catalana té aquesta missió específica: fer conèixer els drets que té el poble català com a nacionalitat precisa i definida.

Tots els esforços que es facin no seran perduts. Suposant, encara, que els agabelladors de la democràcia no ens volguessin escoltar, el temps no s'hauria perdut; hauriem fet renèixer un poble i tot el món sabria que amb Catalunya es cometia una injustícia i

Catalunya persistiria més que mai en l'obtenció dels seus drets, perquè el poble català tindria consciència del que és; mentre que avui, amb el desgavell que els polítics sostenen per aquestes terres d'Amèrica, es crea una desorientació que ha de portar resultats funestos per a la nostra Pàtria si no ens disposem a acabar amb els seus promotors.

No hem de mirar enrera. Hem de mirar el futur; hem d'ésser ambiciosos del futur. Hem d'aspirar a allò que legítimament ens correspon pre a poder gaudir el dia de demà d'una llibertat autèntica a casa nostra: a la nostra independència.

Per aquest ideal treballem nosaltres; per això cridem amb dret a la unió de tots els catalans, siguin les que es vulguin les seves ideologies socials i religioses; la Pàtria no es patrimoni de ningú, tots hi tenim els mateixos drets i els mateixos deures, per això considerem bons a tots els catalans mentre es disposen a complir com a tals.

Avui, el deure de tot català és el de lluitar amb tot l'esforç per assolir amb la nostra independència, la nostra llibertat, restablint la República Catalana.

Constituïda la "UNIO DELS CATALANS INDEPENDENTISTES", des d'aquest número, el BUTLLETÍ D'INFORMACIO CATALANA es converteix en el PORTANTVEU d'aquella. Són, per tant, invitats a col·laborar-hi tots els independentistes catalans.

Adreceu els treballs a:

BUTLLETÍ D'INFORMACIO CATALANA

J. A Saco, 415
Santiago de Cuba

Per la Unitat

Per N. COLL

Al cap de quatre anys bé val la pena que hom tracti de respondre a aquesta pregunta: ¿per què no s'ha fet la unió dels catalans? Senzillament, perquè no ha dominat un propòsit efectivament nacional. Fins ara s'ha obrat prescindint de l'interès col·lectiu. Tot l'interès l'han volgut controlar els pocs personatges que, merescudament o per casualitat, foren alguna cosa políticament parlant i que no volen renunciar a les seves posicions polítiques. Tot el problema ha vingut girant a l'entorn de la "legalitat estatutària" —concepte inseparable de la continuïtat dels càrrecs— que només té un interès polític: usufructuar unes posicions i revaloritzar el que els temps, la ineptitud, la covardia i la manca de patriotisme, ha desfet en partits i en homes públics.

¿Es possible aglutinar els catalans a l'entorn de la llei espanyola de l'Estatut? No, els catalans mireu el futur. I encara que assegurin els partidaris rabiosos de la legalitat constitucional que l'accepten com a mitjà, ells saben tan bé com sap tothom que això vol dir situar Catalunya en un pla inferior. Heus ací perquè quan més es parla de l'Estatut i de preservar les institucions catalanes al·legant que, aquestes, de qualsevulla manera eren la representació "oficial" de Catalunya, a base de la lletra morta d'aquella llei que va imposar-nos l'estat espanyol, fa més fàstic i repugna més encara a tothom. Els catalans no som babaus ni mesells.

Si els nostres "ex" demostressin posseir a més de "vergonya nacional", sentit comú, no parlarien de les institucions catalanes tal i com ens les permetia la llei espanyola, ni en farien d'una reorganització institucional catalana la base d'una lleialtat a Espanya. Aquella lleialtat mai corresposta, en aquests moments trascendentals, té una traducció en llenguatge patriòtic que vol dir traïció a la nacionalitat.

Parlarien d'unes institucions catalanes que en recobrar la seva llibertat d'acció s'assisteixen de tota la força espiritual del poble català per a resseguir, amb categoria nacional, el camí del futur. Aquella "región autónoma" que es governava d'acord al que li permetien la constitució espanyola i aquell "Estatuto", tenia un organisme representatiu que es deia Generalitat de Catalunya, però al qual el poble anomenava Govern de Catalunya posant-li la visió d'un pervindre; del que seria "el nostre govern", el pròpi, el govern de l'Estat Català. Ressuscitant Catalunya Región Autónoma no poden demanar la unitat dels catalans.

La unitat pels camins del legalisme i del mig-legalisme és impossible; si han passat quatre anys, en passaran molts més encara, endebades. La rebutja el més elemental sentit del patriotisme; la desautoritzen els propis espanyols. Aquests, fraccionats, s'emparen en els que quedaren allà per no comprometre una futura estructuració estatal però reflexant aquestes fraccions, talment com cada unà de les parts d'un mirall esmicolat, l'avversió envers Catalunya a donar-li el tracte

d'entitat nacional distinta a la resta de l'estat espanyol.

S'ha dit per combatre els legalistes i establint un paralelisme de situacions que Macià, aleshores de la Dicta d'ua de Primo de Rivera, no va reivindicar la Mancomunitat, organisme que havia fet una obra positiva de recuperació nacional i que també tenia el respecte i la categoria de Govern de Catalunya per raó sentimental del nostre poble. Però no s'ha completat el concepte perquè si Macià va passar per sobre el "legalisme" d'aquella època, va mirar el futur, posant-se a to amb els moments i amb aquella raó sentimental que donava relleu a les nostres institucions: va proclamar l'ideal d'independència, va predicar la independència i va actuar dreturament per assolir la independència.

Ell va fer aleshores la unitat nacional i la unitat nacional va residir en ell — per raó de contingut que és el que dona caràcter a la unitat, no per raó numèrica— des del primer moment que va exterioritzar els legítims afanys d'una nacionalitat esclava i irretempta.

La Unitat Nacional dels Catalans té aquest sol camí, el de la independència que és el de l'afirmació plena de la nacionalitat. Mentre els esforços dels catalans s'esmercin en voler reconciliar l'irreconciliable que són els interessos polítics amb les ambicions patriòtiques i la indefugible llei de gravitació nacional que és l'Estat corresponent a la Nació amb la supeditació d'aquesta a l'Estat detentador de la seva llibertat, la unitat no serà mai possible. I, a més, no farà cap falta. Per resseguir els camins considerant la llei espanyola de l'Estatut com expressió sincera de la voluntat catalana— (a aquest extrem s'ha arribat)— no cal la unitat dels catalans, sinó la incorporació dels catalans a la unitat espanyola. És allà el lloc que correspon als catalans contraris a l'exteriorització de l'ideal d'independència nacional perquè és l'Estat espanyol qui representava a la "Región autónoma" i era aquell i no aquesta la que tenia personalitat internacional i és entremig dels afers espanyols, en renunciar als propis camins, on poden reeixir en les seves quimeres.

Als quatre anys la unitat catalana no s'ha fet però s'ha demostrat encara que al dolorós preu del temps perdut, el fracàs de la fórmula d'unitat simple. "Tots" no hi cabem dintre la unitat catalana. Els "legalistes" ja es van arrenjerant al costat dels espanyols. Els "mig-legalistes" no hauran de trigar en prendre partit. La situació els empeny i ells no són tan hàbils tampoc per mantenir amb èxit la difícil posició de nedar entre dos aigües, ja els comença a faltar l'alè.

No és que hom s'alegri en veure que siguem menys dels que podríem ésser, però és que el temps perdut dol precisament perquè, mal enfocada la unitat, sense orientació definida que hagués evitat l'acció perturbadora que hem vingut patint i patim encara, ni s'ha fet res de pràctica ni s'han pogut

portar pel bon camí als equivocats. Acabarem per on deviem d'haver començat: per la unitat dels partidaris de la independència nacional. I al davant tindrem a fer la tasca que fa quatre anys deuriem d'haver iniciat.

Mentre no s'hiagi assolit la unitat de pensament que implica el principi d'independència nacional indefugible quan es parla de personalitat pròpia, de situar el nostre problema en un pla

internacional, de lliure exercici de la nostra sobirania, no serà possible la unitat d'acció.

Forçar la definició dels organismes catalans, és doncs el camí més dret per arribar a la UNITAT NACIONAL DELS CATALANS. Tasca que està a l'abast de tots i que tots hem de fer per anorrear definitivament els interessos egoistes, de partits i de cleda, que massa han perturbat ja.

DADES I DOCUMENTS

El dia 18 de juliol de 1924, va morir ANGEL GUIMERA, apòstol de la llibertat de Catalunya; verb vibrant de l'ànima catalana, per ell engrandida i per ell universalitzada.

Això deien els periòdics d'aquelles dates: "Tot Barcelona desfilla davant l'august cadàver i la gentada que va acompanyar-lo era immensa". "Era una manifestació imponent de l'ànima del poble català identificada amb el poeta cabdal de Catalunya".

"Més de cinquanta mil foren les firmes de condol per la mort del gran patriota".

Heus ací un plebiscit popular, sincer i espontani, per aquells que encara no en tenen prou per definir quina és la voluntat catalana.

Con a conseqüència del discurs que va pronunciar als Jocs Florals de Barcelona, en la primavera de l'any 1920 es produïa un incident a Sevilla i la companyia Guerrero-Mendoza va retirar del cartell i va suspendre la representació de "L'ànima és meva".

Aquest incident inspirava al monarca espanyol aquell famós telegrama: "Te felicito a tí, a María y a toda la compañía".

Temps després l'esmentada companyia iniciava la seva "tournee" per Amèrica i les entitats catalanes que sempre han vetllat pel prestigi de Catalunya i la diferenciació dels catalans, feren sentir, al seu pas, les seves protestes.

De la lletra oberta que va adreçar-los-hi el Grop Catalunya, són aquests fragments: "...no podem deixar passar l'ocasió que ens dona el vostre pas per aquesta ciutat, sense fer arribar fins a vosaltres la més enèrgica protesta... La vostra inqualificable acció fou una gran ofensa a nostre Guimerà i als sentiments patriòtics del poble de Catalunya... N'Angel Guimerà és l'ídol de Catalunya, el nostre volgut apòstol, l'encarnació del nostre més pur patriotisme. Un menyspreu, una ofensa a ell, és una ofensa a Catalunya i als catalans tots".

I de la imperialista resposta de Don Fernando Diaz de Mendoza, n'és aquest altre: "...Lo que como español me hizo unirme al sentimiento general, fué la idea de que nos arran-

caran el pedazo más hermoso de nuestra patria".

Durant la setmana que va actuar a Santiago de Cuba, la Companyia Guerrero-Mendoza, el "Quadre Escènic del Grop Catalunya, sota la direcció artística de Joaquim Miró i l'escènica d'Enric Casanova i Pere Millanes, va representar, amb uns plens esclatants, les obres de Guimerà, "L'ànima és Meva", "Joan Dalla", "Mar i Cel".

No els destorbeu, que facin la seva via els utilitaristes de la política, i si és cert que en ells hi ha la resurrecció del sentir català i la condemna de greus faltes comeses amb la terra i amb els homes qui han determinada i encarnada la renaixença de la nostra Catalunya, no els barreu el pas; doneu-los l'abraçada purificadora i que s'adreïn al lloc d'expiació que pertany als penedits; mes no permeteu ja mai que ocupin el vostre lloc d'apòstols, que és vostre i sols vostre, de vosaltres qui heu nascut i viscut per a l'acció santa de les deslliurances.

Doctor Martí i Julià.

Qui va pronunciar aquestes paraules, bé mereix el títol de precursor del legalisme. Foren pronunciades l'any 1932, al Coliseum Pompeia, per Ventosa i Calvell.

"I encara hi ha quelcom més que té una gran importància. Catalunya, després de l'Estatut, seguirà integrant l'Estat espanyol, seguirà formant part d'Espanya; i això planteja el problema de les nostres relacions amb l'Estat, de les nostres relacions amb les altres regions espanyoles. Catalunya, després de l'Estatut, ha de dedicar-se intensament a organitzar la seva pròpia vida, però Catalunya ha de seguir prestant una atenció continuada i constant a tots els problemes d'Espanya: Catalunya ha de demostrar que, després de l'Estatut, sent, amb més força encara que abans, la preocupació per la sort general d'Espanya; ha de provar que l'Estatut, en lloc d'aflixar els lligams que l'auneixen a les altres regions, ha vingut a crear una nova força, un sentiment de solidaritat que serà la base d'un nou i d'un fecund patriotisme espanyol".

Sense ideal, els pobles davallen, les societats es desorganitzen i els individus esborren de la llur persona el segell de la dignitat que mostra l'home que té complet coneixement dels deures personals i socials.

L'esperit humà ha de combatre sempre a política com a ofici, i ha de maleir sempre tots els qui de la política en fan la llur funció social i mitjà de satisfer tota mena d'utilitarismes.

Dr. Martí JULIA.

El homes i les Idees

Per JOSEP DE BALLESTAR

III

La baixa ambició política fa l'altra causa del 17 d'abril.

Se'm dirà: ¿és que els ambiciosos no poden satisfer-se amb escriure dins una república catalana? El mateix Nicolau, ¿no podia legitimament aspirar a ésser primer ministre català en lloc d'escolanet de ministeris espanyols?

Aquestes preguntes serien bones per als homes amb fe. Els desreguts no estan per raons. Una realitat, encara que sigui sense dignitat, sembla més sucosa immediatament que totes les esperances per a la realització de les quals cal lluitar.

Un acord amb l'ambaixada que Espanya envià suposava la consolidació de totes les banques guanyades a l'ajuntament de Barcelona — ¿Cal recordar, ara, el valor "material" que la trajectòria radical, primer, i la trajectòria primo-riverista, després, havien donat a les regidories barcelonines? — Suposava a més, per un parell de dotzenes, les dues dotzenes que de més a prop voltaven Macià, la carta segura, tard o d'hora, per a ésser Consellers d'un govern vaguíssim i esfumat, sense cap contacte amb un govern sobirà, però que faria ministres o cosa més o menys nominalment equivalent. Suposava, pels d'ambicions parlamentàries, un escó en una institució "més important" que la Mancomunitat.

Sumeu, si us plau, els regidors — guerra i radicals, que tots feien uns en aquelles diades — els aspirants a Ministre o Conseller — tant li feia el nom que tinguessin els futurs membres d'aquell govern d'"acord" — els parlamentaris futurs i us adonareu que ja resta pel Saló de Sant Jordi i el del Consell de Cent. Ompleneu les altres dependències dels dos casals de la Plaça de Sant Jaume amb els dos milers de presidentets de comités que es creuen segurs de substituir el miler de buròcrates de les antigues Diputacions i us fareu ja càrrec de com la petita ambició tombà la trajectòria d'un poble.

I ara contestem la pregunta: ¿Per què no aspirar a allò mateix en una Catalunya sobirana?

Ningú no ignora que Espanya hauria sacrificat amb gust les conquestes del 12 d'abril abans que tolerar la Independència de Catalunya. Tothom sap que calia lluitar i que tota lluita pot acabar amb victòria o desfeta.

Expliqueu, si us plau, als jugadors d'aventatge la glòria de guanyar el pa amb l'esforç material o espiritual.

Macià restà bloquejat pels homes i per l'ambient que destil·laven aquells homes. Llarga estona resistí la coacció dels tres espanyols. Més de vint cops sortí a respirar pels patis i pasadissos. Cercava cares amigues i topava amb les dents del Sr. Casimir Giralt. Cercava patriotes i el riure sornaguer d'aquells que el vexaren a l'exili tractant-lo de boig i d'illuminat aclaparaven la seva energia.

Ell sabia com ningú que la seva decisió podia portar-nos, curta o llarga, a una guerra. On són els soldats? On són les armes? Què farien les potències estrangeres? Per tota resposta: la soledat en la munió indiferent que l'envoltava.

Fins els amics de Prats de Molló?

Dos o tres, els cremats, els escèptics, s'havien ajuntat amb els "conservadors" d'aquella hora tràgica prenyada amb totes les possibilitats.

Tornarà el rei! Vindrà una reacció de dretes! —li deien els ambaixadors d'Espanya— Amics meus! clamava Macià en aquell desert de les avantals i els patis.

Els amics que se li apropaven eren aquells que vuit dies abans havien rebutjat una aliança amb l'home que havia d'assolir el triomf de popularitat més gran que registra la nostra història.

Avi! —li deien —jo vull proveïments. Jo eomentiris. A mi feu-me de Cèdules. Jo vull ésser burot.

—Don Francese, que li sembla si comencés a treballar les Borges? M'hauria de donar un cop de ma.

—Senyor Macià! Tinc al puny la C.N.T. Li faria un bon segon.

Tornava cap on els ambaixadors esperaven la resposta.

—Senyors: No puc, ho sento. Que cadascú consolidi la seva República. Després, veurem. Jo no he enganyat a ningú. Catalunya ja sabia el que voltava quan decidia el triomf de la candidatura que jo ptrocinava. Tinc el meu honor compromès.

—S'equivoca, don Francese, la F.A. I. es llençarà al carrer. Els del Govern Civil han proclamat la República Espanyola.

—Cridaré el poble i els aixafarem a tots.

—Home, no s'ho prengui així, pensi... pensi...

I Macià pensava. I la volada dels seus pensaments topava amb el núvol malèfic.

I el coix de Sants i el Borni de La Bisbal volien consolidar l'administració de Gementiris i el càrrec de burot. Així caigué la República Catalana.

Passem al tercer punt.

¿On eren els patriotes?

¡Pobres místics! Amb desgavell febrós treballaven per la consolidació d'allò que era el seu ideal. Havien establert la central de les seves activitats en el recó més modest del Palau: vora la porta, al recambró de la guàrdia dels mossos de l'esquadra. Damunt una taula es feien les inscripcions per a la guàrdia cívica. Amb neguit sortien a cercar armes entaforades en indrets iversemblants. Ningú no pensava en regidories ni càrrecs.

Allà baix, gairebé al celler, es trobava el sa esperit de Prats de Molló i de Garraf. Allà, també, amb més sentit nacional l'esperit heroic del 1714 i el venjatiu del 1640 i el constructiu dels temps gloriosos de la Pàtria.

Poc s'ho havien de pensar els patriotes que la República cauria sense pena ni glòria en els salons del Palau d'on havien de sortir les ordres pel definitiu redreçament. Ah! Ben altra cosa hauria succeït si Macià hagués volgut baixar, trencant la boira infecta dels personatges, les escales de la gloriosa casa. Ben altra cosa si els patriotes haguessin estructurat l'organització i situat, entre Macià i el perill, la guàrdia de l'ideal.

Parlem encara de les banderes. Aquelles banderes vermelles, grogues i morades que han servit d'argument per negar el sentit català, nacional, inde-

pendentistes, de les eleccions del 12 d'abril.

Insensats! Què valien les banderes davant la categòrica afirmació de Macià el 14 d'abril en fidel interpretació de la voluntat del poble?

¿Quan Catalunya, en els moments trascendentals, ha donat categoria d'ideal a la llustrina?

No hauria estat ridícol que els patriotes s'haguessin posat en rivalitat amb els tallers de modistes que treballaven pels "Emilianos"?

¿On eren les banderes estelades? —pregunten els que han satisfet llurs miserables ambicions a l'escalf de la situació que creà el 17 d'abril. No eren enlloc i la pregunta ofèn el responsable sentit nacionalista dels indepen-

dentistes. Ningú no ignora que la bandera de l'estel és la bandera de lluita i que Catalunya-Nació i l'Estat Català constituït no tenen altra bandera que la de les quatre barres.

El dia 14 d'abril era el dia de la bandera única.

Vergonya eterna pels catalans que han acatat la bandera de les "juventudes bárbaras" i dels enterraments civils. Vergonya per als que l'empren encara avui com a arma en contra del sentit nacional del poble català.

Maledicció eterna per als que emprant la bandera nacional com a símbol de Partit la fan servir d'escambell de les més tèrboles concupiscències.

En el número vinent parlarem dels Estatuts.

Comentant una Informació mal informada

Per P. CLAVE

"Immoralitat Falangista"

Un dels beneficis del règim franquista a casa nostra ha estat la pràctica "de la immoralitat i del robatori.

"Allà roba tothom, a més, això ja no és considerat com un remordiment "de consciència, es fa com la cosa més "natural del món.

"Al port, els obrers, prenen atiat "per la fam i pels salaris miserables, "tot el cotó que poden per a vendre'l "després a l'"straperlo". Darrera els "obriers hi van els capatassos. Quan el "moll queda sol, aleshores els que roben són els policies.

"La nostra tradicional honestedat, "aquell concepte de la pròpia condició "que havia estat sempre el distintiu "màxim del bon català, se n'ha anat "en orris. El gran industrial, el comerciant, el botigueret, cada un dins "les seves possibilitats, viuen totalment al marge de la llei, de la "bona llei", puix que la llei d'ara és "aquesta: anar fent i robar el que es "pugui, com diu la veu popular amb "el seu sentit incisiu de la ironia".

Ens hem esforçat per a comprendre el que es persegueix amb aquesta nota informativa que acabem de copiar, en afirmar que l'honestedat s'ha perdut a Catalunya. L'Honestedat del règim, si que deu haver-se'n anat en orris, és a dir, tampoc, perquè no es pot perdre allò que no s'ha tingut mai.

El redactor de la nota que ens referim, es veu que té molt poca cura quan parla de les coses de la nostra Pàtria. Veieu de quina manera ens despulla, sense pensar-s'hi gaire, d'una de les qualitats més característiques, precisament, dels catalans. No podríem creure —encara que ens ho juressin— que el règim podria del falangisme que està endogalant el nostre poble, hagi arribat a encomanar-li els seus defectes a l'extrem que aquest hagi perdut tota l'essència que el fa respectable de tothom que l'ha arribat a conèixer.

Si anèssim a jutjar Catalunya pel que fan alguns catalans, Catalunya sí que fora no solament un poble sense honestedat, sinó el poble més despreciable de l'univers. Però cal saber destriar les coses, senyors. Catalunya no és pas el règim franquista com tampoc Catalunya no fou tot allò que es feu quan la revolució espanyola —(no la nostra revolució com diuen alguns

catalans, perquè la nostra revolució no s'ha fet encara).

Catalunya no fou, repetim, allò, ni de bon tros.

Una mica més de cura, senyors, en redactar notes informatives de la situació de Catalunya que encara que siguin escrites en català, també es divulguen fora de l'òrbita dels catalans i els no catalans podrien creure's que realment és veritat que a Catalunya s'ha arribat tan avall que fins s'ha perdut l'honestedat. Per parlar de la terra sense caure en fallida, cal tenir un sentiment patriòtic veritable, autèntic i ben aguditzat. Ja ens fem càrrec que la intenció de la nota no fou pas la de desacreditar el poble català i sí el règim falangista; però, miri's com es vulgui, la pedra fou llençada amb tan poca destresa que en comptes de caure a la teulada del veí, feu estralls a la pròpia teulada, de tal consideració, que cal arranjara tot seguit.

El poble català no l'ha perduda l'honestedat, ni la perdrà mai; no pot perdre-la perquè és una de les tantes qualitats que formen la seva pròpia essència; la porta adherida a les seves mateixes entranyes. Un obrer, un policia, un capatàs ni dos capatassos, no són pas Catalunya. Si han ocorregut casos com els que assenyala la nota que comentem i que no dubtem que s'hagin produït, res tenen que veure amb l'honestedat de tot un poble. No voldríem que ningú s'enfadés pel que diem, però, ens sembla que són tractades les coses nostrades amb una mica massa de lleugeresa i demanem que es procuri no crear confusióisme tant bé en aquest ordre de coses respectables dels catalans. No caldria més que després que estem en díssort, ens tirés sim en cara que som un poble tan desgraciat que dintre la díssort no hem pogut ni conservar aquella honestedat tradicional de que parla la informació esmentada.

La nota informativa en qüestió, està ben encapecada, diu: "Immoralitat Falangista". Estem d'acord. Però la tradicional honestedat nostra —que no ho dubti el redactor d'aquella nota— es conserva i es mantindrà sempre, malgrat el règim dels bàrbaros invasors, juntament amb tots els seus valors morals històrics que han fet a nostre poble mereixedor del més alt elogi davant el món.

Queden complaguts, doncs, tots aquells que com nosaltres, no han perdut la fe en el nostre poble.

ESTAT CATALA

ADHERIT A LA UNIO DELS CATALANS INDEPENDENTISTES

EL NOSTRE PENSAMENT

Els patriotes de Santiago de Cuba, iniciadors i organitzadors de la UNIO DELS CATALANS INDEPENDENTISTES, la qual compta amb la col·laboració entusiasta d'ESTAT CATALA, realitzen els treballs per tal de constituir la definitiva direcció de l'organisme, però, homes d'acció, van a la feina positiva amb la fermesa que els dona la convicció de llurs ideals plantejats sincerament i amb tota claredat. Així estan organitzant un magnèic Congrés per tal d'establir concretament el programa a realitzar, fixar les directrius a seguir en aquest moment crucial de la nostra història i fer sentir, autoritzadament, la veu de l'autèntica Catalunya, la que lluita i sofreix sota la dominació franquista, dintre les esferes polítiques internacionals.

ESTAT CATALA, que no es pot classificar com a organització exiliada, puix que el centre de la seva direcció radica a Catalunya, per mitjà dels seus representants en terres d'Amèrica donarà, tot el seu recolzament al projectat Congrés i hi aportarà la veu dels patriotes combatents que viuen a la Pàtria.

Ja sabem que les circumstàncies actuals, amb les seves deficiències de comunicació, crearan moltes dificultats als organitzadors i, sobretot, imposaran un retardament insuperable malgrat la dinàmica que hi serà aplicada. Però estem segurs que tots els patriotes del Continent i, sobretot, aquells "catalans d'Amèrica" de tan bella tradició i que tan bé s'han comprès sempre amb els independentistes intransigents que han lluitat a Catalunya, respondran amb fe i amb pur patriotisme insensibles al verí que els polítics professionals — i responsables de la tragèdia que viu la Pàtria — han infiltrat dintre les collectivitats catalanes.

D'aquest Congrés, que nosaltres creiem que s'hauria de celebrar precisament en una ciutat que tingués una tradició en la història combativa del catalanisme, i a l'ensens reunís les millors condicions per l'acoblament dels congressistes, n'ha de sortir un acord trascendental pels destins de Catalunya. Ha d'ésser la pedra fonamental que, desfent tots els confusionsismes, dongui suport vigorós a la unitat orgànica dels independentistes catalans del continent americà.

La tasca a realitzar no és planera, però resoldrem moltes dificultats si, des d'ara, decidim malfiar-nos de les improvisacions. El Congrés, si volem de debò ésser útils a la Pàtria i als nostres germans que hi lluiten, requerirà de tots els patriotes l'enorme esforç d'anar-hi preparats. Calen uns treballs preliminars que cada patriota haurà de realitzar i que seria bo encetar tot seguit.

Els independentistes no som personalistes. Amb això volem dir que no cerquem ni volem afalagar èxits personals perquè totes les dissorts de la Pàtria estan teixides amb personalismes. No serem ni aquest ni aquell, sinó tots, els que intervindrem en la nova construcció de la Pàtria procurant, això sí, separar tots els materials dolents que afeblirien la seva fermesa. El catalanisme és ja un moviment de masses on ningú ja no es bat per cap personalitat. Per tant el nostre Congrés no serà un concurs d'oratoría de quatre personalitats clàssiques, sinó el laboratori analític de les fórmules que els patriotes hauran elaborat. I d'aquest anàlisi, tant minuciós i apassionat com es vulgui, n'ha de sorgir, no una improvisació, sinó la fórmula bona.

Perquè no n'hi ha prou amb que els independentistes declarem que Catalunya es vol constituir en Estat sobirà. Cal dir al món per què volem la independència i què en farem un cop assolida. Cal estructurar el nou Estat i Fixar les bases inicials en tots els seus aspectes, polítics i socials, d'acord amb les realitats que amb més probabilitats es presentaran en la post-guerra i d'acord, sobretot, amb l'espèrit del nostre poble. És indispensable, també, d'establir la posició de Catalunya davant el concert europeu i mundial i la col·laboració que encara pugui prestar a l'esforç bèl·lic de les democràcies.

Altres temes a tenir en compte i missió important d'aquest Congrés, serà el de pronunciar d'una manera categòrica quins són els límits territorials de la Pàtria i el sistema de relació que pensa establir entre les seves regions.

Tot es feina llarga que no es podrà improvisar en la curta durada de les sessions. Els treballs s'haurien de portar madurats i fins amb una prèvia coordinació dels nuclis que resideixen en una mateixa localitat de cada república americana.

Heus ací la més urgent de les activitats patriòtiques que cada independentista hauria d'emprendre tot seguit, particular o col·lectivament, mentre els patriotes de Santiago de Cuba basteixen l'Organització i el Congrés.

Ajudar-los és el nostre deure indefugible.

LA SITUACIO A CATALUNYA

Com un balanç dels quatre anys de dominació franquista que porta Catalunya divulguem uns fragments d'un report suara arribat.

CULTURA.— L'ofensiva contra la cultura ha estat un fenomen de deixadesa. La baixa de to general es formidable. El nivell de la Universitat de Barcelona és actualment inferior a la de Múrcia, abans qualificada com la pitjor de la Península. La joventut se'n desintegra i freqüenta únicament la Universitat per realitzar agitació i manifestar-se contra el règim.

La intensa vida d'intercanvi intel·lectual que existia a Barcelona ha desaparegut per complet. La màxima activitat de l'Ateneu són unes classes de francès i l'Institut d'Estudis Catalans, convertit en "Institut de Estudis Mediterràneus" dorm un son letàrgic.

Que parlin de política, a Barcelona, es publiquen tres diaris. N'hi ha un altre d'esports i un setmanari a càrrec d'intel·lectuals catalans renegats que es varen ajupir a falange.

El nombre de llibres editats és insignificant i el de conferències pràcticament igual a zero.

QUESTIONS SOCIALS.— Les preteses solucions als problemes socials han estat un complet fracàs al qual han contribuït la manca d'ambient i la manca de preparació dels "tècnics" falangistes. Com que ningú no imaginava que tinguessin pretensions socials, el fracàs no ha tingut trascendència.

El règim, a Catalunya, no està acaurat a cap problema de revolució social greu sinó a un problema de misèria general. Els "Sindicatos Verticals" són absolutament artificials i sense crèdit enllòc. Les organitzacions socials del tipus Dopolavoro —força per l'alegria— calcades del feixisme, solament existeixen sobre el paper perquè uns quants buròcrates puguin cobrar les nòmines. "Auxilio Social" després de la gatzara dels primers temps ha arribat a ésser insignificant.

RELIGIO.— Els Catòlics —i sobretot l'Església— protesten del sentit pagà de l'Estat falangista i de la seva intromissió en l'Església. No obliden la persecució de que foren objecte i la protecció franquista, però no per això deixen de manifestar la seva discordància. El clergat, encastellant-se amb la submissió al Papa, fa servir la trona per criticar el règim i atien les J. A. C. (Joventuts Acció Catòlica) a promoure conflictes amb els falangistes.

ECONOMIA.— A part dels magnats de l'economia, amb problemes propis, els burgesos estant molestats per la intromissió de l'Estat en els problemes econòmics a base de militars que, en acabar la guerra, es creien destinats a regir la vida econòmica. Els resultats han estat catastròfics i aquest desequilibri econòmic, producte de les circumstàncies actuals i de l'intent d'implantar una economia dirigida sense capacitat, ha estat una de les dues

causes principals del descrèdit del franquisme. Motius econòmics fan que molts desitgin una política exterior francament aliadòfila.

POLITICA.— L'altra causa principal del descrèdit del règim ha estat l'organització de la liquidació de la guerra portada amb una manca d'orientació absoluta i sota l'orbosa de l'odi. Els empresonaments perllongats, les condemnes a mort, el assassinats, les expoliacions, els camps de concentració i les brigades disciplinàries, els avals, les responsabilitats i els "incontròlats" han fet passar al poble de la indiferència a l'hostilitat declarada.

A part de la reacció provocada per les injustícies i brutalitats dels falangistes, l'única cosa capaç de fer vibrar la gent es l'atac a Catalunya. De primer, grups de supervivents de les antigues celdes comunistes, socialistes i F.A.I. s'organitzaren a les barriades sense una direcció central i, sobretot, amb finalitats d'ajut. Les forces catalanistes bastiren les xarxes d'una organització secreta que ha anat captant tots aquests grups i els ha encaixat dintre el control i la disciplina del "Front Nacional".

L'èxit del Front Nacional ha estat possible perquè tothom deixa de banda preocupacions suïcides convençuts que no els pot atraure cap figura—exiliada o no,— amb historial polític governamental, perquè no n'hi ha cap d'immaculada i perquè, després de les experiències viscudes, ningú no desitja el retorn del passat.

El Front Nacional, guanyant un creixent crèdit de confiança, ha passat de la resistència passiva a l'acció directa encaminant al poble vers una sortida optimista quan arribi l'hora de resoldre el problema de la Península.

La personalitat nacional de Catalunya es projecta vigorosament com una realitat que no es pot defugir. Urgeix que aquesta projecció sigui reflectida a l'exterior perquè la nostra posició sigui valoritzada per part de les Democràcies que estructuraran la nova Europa.

Unic remei: Catalunya, com en els seus bons temps, no pot tenir fe en un home o en uns homes. Només pot dipositar la seva confiança en unes institucions relativament perfectes. Recordem: La Generalitat del 1600, Consolat de Mar, Llotges, Consell de Cent, etc., perfeccionades per la modernitat del temps.

Fins ací el report de to mesurat i objectiu. En divulgar-lo, en la fragmentació obligada, volem remarcar que no es apassionat ni lleuger. És clar que els nostres germans no veuen les nostres possibilitats i potser es fan massa il·lusió sobre la nostra possible acció en els mitjans diplomàtics i d'ajuda. Cal fer tot el que humanament estigui al nostre abast per a no descoratjar-los i crear-los el major nombre possible d'assistències.

CONSELL DE COORDINACIO

ESTAT CATALA

SACSEJANT

EN LLUHI ES VA LLUIR

En un acte espanyol, a Mèxic, en Lluhi i Vallescà hi va concórrer, no sabem si espontàniament o invitat. L'home que sembla que té furor de popularitat amb mires al "futur", volgué engiponar-hi el seu "speech" i parlà presentant-se com nacionalista català.

«Bona la feres, Geroni! Els catalanò fobs presents, la totalitat dels concurrents, no resisteixen tal sacrilegi. L' deslligarà d'Espanya i que sempre, ment i estrident. Ell aguanta, ajupit, el xafec i quan minva l'aldarull, tot xop, arrugat i regalimant... suor, promet, en nom del poble català—; quina barra!—que mai Catalunya no es deslligarà d'Espanya i que sempre, pels segles, dels segles, Catalunya integrerà l'Estat espanyol.

"Quin honor" per la família, oi Lluhi?

Ah! I des de quan sou representant del poble català? Qui us ha atorgat aquesta representació? En Prieto? En Martínez Barrio?

Un home que reaccionà tan "dignament" davant una explosió de catalanofòbia com aquella, no sembla el mateix que pronuncia aquella de "uns catalans descastats" davant de l'Àbada i es mereix que se li renovin les "credencials"... a cops de pedra, que d'això ja s'encarregarà el poble català quan pugui tornar a Catalunya, si és que hi podrà tornar.

Res, que en Lluhi es va lluir i "vallescà" cap a l'ensorrada definitiva.

POETA I CARTOMANTIC

En Mas i Parera, a qui, com poeta l'admirarem i el respectem, ha tingut la dissortada ocurrencia d'engiponar-nos, a "Ressorgiment", un article — "Mitatge Separatista" — per a, ultra demostrar la seva erudició en història, "endevinar", tal com un clarividenc cartomàntic, el què a Catalunya li ha-

guera passat si hagués viscut la seva pròpia vida deslligada d'Espanya, o siguin, iguals o més entrebancs, mals de cap i dissorts que els que ha tingut.

Finalitat: sembla que ha estat justificar el seu "confederacionalisme".

Res trindriem que objectar en altres circumstàncies. Però en aquests moments, la inoportunitat, i la totxeria de l'article són evidents.

A qui se li ocorre donar arguments, mal siguin hipotètics i inconsistents, a l'enemic, en uns moments que el deure de tot nacionalista es adduir-ne de tots tamany i colors per a colpir als catalans descastats i acabar de convenir als tebis per portar-los al nacionalisme integral o sigui a l'independentisme?

Home de Déu, això no se li ocorre ni "al que asó la manteca".

Admirat poeta Mas i Parera, feu Pàtria i cultura amb la vostra llorejada ploma, i deixeu la cartomància per als "legalistes".

PREMSA POC PREMPADA

Hi ha que convenir que la majoria de les publicacions catalanes de les Amèriques volen abastar molt i apreten poc.

Cal que les que tinguin una orientació i un caràcter definits, s'abstinguin de publicar tot material que pugui crear confusió o estigui en pugna amb el seu caràcter i amb la seva orientació.

Si un periòdic separatista publica, per exemple, un article com l'abans esmentat d'en Mas i Parera, per comptes de fer positiva tasca nacionalista, el que fa es crear confusió en perjudici de la tasca de fer proselitisme.

Tingueu cura, volguts col·legues de les Amèriques, en seleccionar el material a publicar. Procureu, indefectiblement, ésser conseqüents amb la pròpia ideologia i amb els propis caràcter i

Butlletí d'INFORMACIÓ CATALANA

PORTANTVEU DE LA UNIO DELS CATALANS INDEPENDENTISTES

Any IV || Editat pel "CATALUNYA", GROU N. R. || 31 Juliol
Num 45 || J. A. Saco, 415 - Santiago de Cuba || 1943

orientació.

No hi ha res més "constipador" que trobar-se, llegint, amb una de freda i una de calenta, ni res més indigest que un tip de caragols i un porró d'aigua.

¡Entesos!

U. DELS C. I.

La darrera assemblea general del Grup Catalunya acordà propugnar la immediata celebració d'un Congrés de Catalans Independentistes.

En mig de la desmoralització i desorganització que prevalen entre els nuclis mig-legalistes i legalistes, i de la manca d'empenta del C. N. de L. i de les Comunitats no tarades, nosaltres, els de la U. dels C. I., som els únics que actuem conscientment, perquè sabem el què volem i on anem.

I sabem també quins són els enemics de Catalunya.

Per això i, a més, havent-hi tants Santalosos, Comoreres, Xiraus, Lluhís, Espanyas, Serramoretts, etc., els sacsejadors que redactem aquesta secció del Butlletí tenim ja pensat, amb caràcter extra-oficial, proposar a la Unió dels Catalans Independentistes la formació d'un FITXER, on s'hi registraran tots els ex-representatius TARATS i els catalans anti-catalans, amb expressió de tots la vida i miracles de cada u dels que "pecaren", dels que "pequen" i dels que volen "seguir pecant" a l'exili, en un sentit o altre.

Allò de "borrar-ho tot i compta nou" ha prescrit per "in secula seculorum".

QUE CONSTI!

Hi tornem a insistir per a deixar-ho

ben aclarit.

Quan combatim un partit, un nucli o un individu, mai no n'és causa la ideologia social o religiosa que pugui professar.

Dintre la U. dels C. I. hi tenen cabuda totes les ideologies liberals i democràtiques, mentre no tinguin cap caire que pugui estar en pugna amb l'ideal independentista.

A qui combatim, ho fem, dones, pel seu anti-catalanisme o per les seves exterioritzacions "legalistes" i, per tant, espanyolitzants.

Repetim, dones, ¡que consti!

UNA BARBA EN REMULL

Com que ja han "afaitat" a en Mus

solini (a) "Gallinini", en Francisquito Franco ja té la barba en remull i, a més, ens diuen que les rentadores de roba interior tenen una feinada que no donen abast.

Els falangistes, en els seus emporcats diaris, s'esforcen en dir, com en el próleg de les pel·lícules, que si el règim d'ells té alguna semblança amb el feixisme i amb el nazisme és per "mera coincidència". I que el règim falangista és "netamente espanyol". I que no hi ha que classificar els estats o les nacions en totalitàries i en democràtiques, sinó en nacions en guerra i en nacions neutrals.

Es que s'acosta la pedregada, o sigui l'hora de passar comptes.

Mentrestant, els catalans lliures encara no havem plasmat el Govern del Poble Català a l'exili.

I ens trobarem desamparats encara, quan a en Franco l'enviïn a menjar figues de moro" a Ceuta.

L' Actualitat Catalana a Mexic

Botiflers impenitents

Els refugiats espanyols organitzaren un dels seus acostumats homenatges a la U.R.S.S. aprofitant, aquesta vegada, el segon aniversari de la seva entrada a la guerra.

En l'estol d'oradors s'hi comptaven els ex-consellers de la Generalitat i guit un escàndol formidable amb baviictmaris de Catalunya senyors Lluhi i Comorera.

Aquest darrer es limità a engegar el disc de consuetud i no es destacà d'ella monotonia general, però Lluhi, incorregible, volgué fer veure que prenia part a l'acte en nom dels nacionals catalans promovent-se tot seralles i cops de pny entre els assistents. Quan pogué reemprendre l'ús de la paraula aclarí que malgrat tots els drets que Catalunya tenia a la llibertat i totes les prerrogatives indiscutibles que li corresponien com a nació perfectament definida, ell prometia que Catalunya mai no es separaria d'Espanya.

L'espanyolada s'amansí un xic, però ni així no l'aplaudí.

Sant-Talòs falsificador vulgar

Miguel Santaló, l'home de les pre-

tensions i Delegat del President de la Generalitat, fou detingut per la policia mexicana pel delict de falsificació de documents professionals.

Degut a les gestions que feren els seus amics aconseguí la llibertat mitjançant la fiança de mil pesos.

Hom feu una intensa pressió damunt la premsa local per tal que silenciés el fet, per bé que el procés continua, degut a que la representació ex-parlamentària catalana no sortiria gaire prestigiada amb la divulgació dels fets, de les personalitats que hi han intervingut i del mòbil estrictament personal que es perseguia.

Recordem que Santaló en arribar a Mèxic, feu un discurs als catalans dient-los que fossin honestos. Hauria valgut més que recordant-se'n, ens hagués demostrat que ell ho era.

Tornée desgraciada

Ho ha estat la dels espanyols Martínez Barrio i Miaja els quals es proposen reintegrar-se a Mèxic amb els seus projectes completament passats per aigua. Durant aquest temps de turisme gratuït el primer s'ha estovat amb la propaganda del "Don Juan" fins a l'extrem de declarar que seria

beneficiosa una restauració monàrquica. Això ha acabat de dividir els espanyols. El resultat tan paradoxal d'aquesta eroda per la unitat, com deien alegrement en començar aquesta nova etapa turística, no seria recollit per nosaltres si no fos per la situació còmica e nque queden alguns catalans que s'hi havien compromés perquè tenien la il·lusió que gràcies al Martínez tornarien a ésser ministres i consellers.

Alguns dels nostres ex es posen les mans al cap i, per tal de mirar de salvar alguna coseta, es disposen a declarar-se ex-legalistes.

Una nota insòlita de

"EL POBLE CATALA"

Després de tres mesos d'interrupció sortí el número 18 de "El Poble Català" comunicant una nova modificació del Consell Directiu i del Cos de Redacció.

Dos dies després d'haver estat posat en circulació hom podia llegir a la pissarra de l'Orfeó la següent nota que qualifiquem d'insòlita.

"El Poble Català".

"Quan ja havien estat enviats un bon nombre d'exemplars de la subs-

cripció del D.F. del Poble Català, No. 18, i malgrat que abans del tiratge s'havien suprimit diversos afegitons de mala del linotipista Joan Sales, ha estat observat que d'altres no menys malintencionats havien passat per alt en desprestigi del nostre periòdic i dels autors dels articles afectats, pel qual el C.D. de Comunitat Catalana d'acord amb la Direcció ha decidit suspendre la circulació de la resta del tiratge mentre s'adopten d'altres decisions". Esperem que aquesta nota deurià mèixer algun aclariment per part dels actors.

Una altra Assemblea de Comunitat

Per al mes d'Agost correspon reunir en assemblea ordinària als socis de Comunitat Catalana de Mèxic. Davant la imminència de l'acte es de prevenir que sortiran a la llum, perquè hom pugui veure-les i palpar-les, les "realitzacions" del Consell Directiu durant aquest període intens de reunions.

Esperem conèixer aquesta obra inédita i esperem també que aquesta vegada la Assemblea no modificarà els acords de l'anterior.

CORRESPONSAL